

Camellia

โฉมจริง
ที่เข้ามา! หุญ
โพลกษณ
เช่น จะสั่งสอน
ทั้ง ปะ
อย่างพวกเจ้าเอง

丑妃虐渣不从良

เต็ม

1

冥想石 หมิงเสียงสือ เขียน

เปิดฉบับนี้ แปล

仲夏一条条 จังเซี่ยอีเถียวเถียว วาด

บทที่ 1 การเกิดใหม่ ที่มาพร้อมกับความเคียดแค้น

เจ็บ เจ็บเหลือเกิน...

“ตีเข้าไป! ออกแรงตีให้ข้าจนสุดแรง! สิ่งของของเชียนซี
เจ้ายังกล้าขโมย ใช้ชีวิตจนเบื่อแล้วใช้หรือไม่”

“คุณ...คุณชาย ถึงอย่างไรนางก็เป็นคุณหนูใหญ่ของจวน
เสนาบดี พวกเราเป็นเพียงแขก หากตีต่อไปเช่นนี้คงไม่ดีนักนะ
ขอรับ?”

“คุณหนูใหญ่ของจวนเสนาบดีแล้วอย่างไร เชียนซีเป็นถึง
คุณหนูสายตรงของจวนเสนาบดี! ก็แค่คนสติวิปลาสเศษสะ
คนหนึ่ง ข้าตีนางก็ถือว่าเป็นการให้เกียรตินางแล้ว! เจ้าอย่ามัว
พูดพล่ามอยู่อีก ออกแรงตีให้หนัก! แต่ไม่ต้องถึงตายก็พอ”

ไม้กระบองและกำปั้นจำนวนมากกระแทกลงบนร่างของ
นาง สาวน้อยผมเผ้ายุ่งเหยิงนอนขดตัวอยู่บนพื้นอย่างเจ็บปวด
แวตาค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นเลื่อนลอย

หลังจากผ่านไปสองสามก้านรูป¹ ในที่สุดคนเหล่านี้ก็
ออกแรงตีจนไร่เขียวแรง พวกเขาถ่มน้ำลายใส่สาวน้อยที่นอน
กองอยู่บนพื้นก่อนเก็บไม้กระบองเดินอาดๆ จากไป

หลังจากเขาจากไปได้ไม่นาน นัยน์ตาของสาวน้อยกลับ
ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นดวงตาที่แข็งกร้าวขึ้น

“โอ้ย!” ทันทีที่เส้นจื่อโยวยืดตัวพยายามลุกขึ้นนั่ง ความ
เจ็บปวดแสนสาหัสที่ส่งผ่านบนร่างก็ทำให้นางเกือบล้มพับลงไป
อีกครั้ง

เส้นจื่อโยวกุมทรวงอกบริเวณที่รู้สึกเจ็บปวดมากที่สุด
ก่อนกวาดตามองไปรอบทิศอย่างระแวดระวังด้วยความรู้สึก
ไม่คุ้นเคย

นางยังไม่ตาย?

หัวใจของเส้นจื่อโยวขมวดมุ่นด้วยความสับสน ทันใด
นั้นเองนางก็พบว่าร่างของตนหดเล็กลงไปไม่น้อย ไม่ใช่ร่างเดิม
ที่เจริญเติบโตเต็มวัยแล้วของนาง

¹ การนับเวลาแบบจีนโบราณ โดย 1 ก้านรูป จะเทียบเท่าเวลาประมาณ 1 ชั่วโมง

ที่แท่นางก็ยังไม่ตาย แต่กลับมาเกิดใหม่ในร่างของผู้อื่น

เมื่อคิดถึงเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีตชาติ ทรวงอกของ
เส้นจื่อโยวก็เดือดพล่านด้วยโทสะที่ปะทุขึ้นเป็นระลอก

นางเป็นเด็กกำพร้า เติบโตขึ้นด้วยการขออาหารจาก
ผู้อื่น ท่ามกลางโชคชะตาที่ไม่คาดฝัน เส้นจื่อโยวก็ได้อัจฉริยะ
อาจารย์ของนางในชาติภพที่แล้ว ก่อนจะล้มลุกคลุกคลานอยู่บน
เส้นทางการบำเพ็ญเพียร

อันที่จริงสิ่งที่อาจารย์สอนนางมีไม่มากนัก ผลของ
การบำเพ็ญเพียรหลังจากนั้นล้วนเกิดจากความพยายามและ
พรสวรรค์ของนางเอง ระดับการบำเพ็ญเพียรของเส้นจื่อโยว
สูงส่ง สิ่งที่นางเชี่ยวชาญมากที่สุดก็คือการวาดยันต์ ในภายหลัง
ยันต์ที่นางวาดขึ้นยังถือเป็นสิ่งล้ำค่าที่ยากจะควานหามา
ครอบครอง มีมูลค่าที่มีอาจประเมิน และยังได้รับการขนานนาม
เป็น ‘ปรมาจารย์ด้านการใช้ยันต์ที่แข็งแกร่งที่สุด’ อีกด้วย

ในเวลานี้เองที่นางต้องเผชิญกับเคราะห์กรรมที่ถูก
กำหนดไว้อย่างเว่ยหลิงเซียวผู้ปกครองแคว้นเทียนจิน

บางทีอาจเป็นเพราะการขาดความรักตั้งแต่วัยเยาว์ นางจึงตกลงสู่หลุมพรางอย่างรวดเร็วภายใต้แผนการล่อลวงด้วยคำหวานของเว่ยหลิงเชียว เพื่อที่จะช่วยเขาเสริมสร้างความมั่นคงของอำนาจแห่งองค์จักรพรรดิและขยายดินแดนแล้วนางได้สร้างยันต์จำนวนมากให้เขาใช้ในสนามรบ

การกระทำที่ขัดต่อวิถีแห่งสวรรค์นี้ย่อมมีผลต่อพลังการบำเพ็ญเพียร ทว่านางที่กำลังลุ่มหลงในความรักกลับยินยอมพร้อมใจโดยไม่สนสิ่งอื่นใด

ผลสุดท้ายในคืนก่อนวันอภิเษกสมรสของโอรสสวรรค์นางก็ถูกโอบล้อมด้วยมือสังหารที่เว่ยหลิงเชียวส่งมา

เว่ยหลิงเชียวกำลังเข้าสู่พิธีอภิเษกสมรส ทว่าฮองเฮา กลับไม่ใช่นาง แต่เป็นนักปราชญ์หญิงจากชนเผ่าเฟิ่ง เฟิ่งอ้อซวง

ได้ปกครองชนเผ่าเฟิ่งก็เสมือนได้ครอบครองได้หล้าเพียงเพราะคำสั้นๆ เจ็ดคำนี้ เว่ยหลิงเชียวจึงทรยศต่อความรู้สึกระหว่างทั้งสองได้อย่างสมบูรณ์ กระทั่งלבลังการดำรงอยู่ของนาง

เพราะเป้าหมายของเวย์ลิงเชียวมิใช่เพียงแค่วันเล็ก ๆ ที่อยู่รอบข้างเท่านั้น สิ่งที่เขาปรารถนาจะครอบครองก็คือ แผ่นดินเสวียนอยู่ทั้งหมด

ในฐานะปรมาจารย์ด้านการใช้ยันต์ที่แข็งแกร่งที่สุดในแผ่นดินเสวียนอยู่ นางกลับต้องจบชีวิตลงด้วยยันต์ที่ตนเองสร้างขึ้น เส้นจื่อโยวใช้ชีวิตได้อย่างน่าขันยิ่งนัก

หากจะโทษก็ต้องโทษที่นางรู้จักคนไม่ถึงแก่นแท้ ประเมินจิตใจที่ทะเยอทะยานและไร้หัวใจของอีกฝ่ายต่ำเตี้ยเกินไป ให้ค่าความรู้สึกระหว่างนางและเขาสูงส่งเกินไป

กระบอกตาของเส้นจื่อโยวแดงเรื่อ นางกดเก็บความเคียดแค้นและเจ็บปวดที่พลุ่งพล่านในทรวงอก แล้วเริ่มทำความเข้าใจกับสถานการณ์ของตนเองในยามนี้

ขณะนี้เองที่ความปวดร้าวอย่างรุนแรงระเบิดขึ้นในศีรษะ เป็นระลอก จากนั้นภาพเบื้องหน้าของเส้นจื่อโยวก็พลันดำมืด เมื่อนางสลบไป

การสลับครานี้ทำให้ห้วงสมองของเส้นจื่อโยวผุดความทรงจำที่ไม่ใช่ของนางขึ้นมา นี่คือการทรงจำของเจ้าของร่างเดิม

ที่แท้ยามนั้นนางไม่ได้อยู่ในแคว้นเทียนจิ้นแล้ว แต่มาอยู่ในแคว้นที่มีอำนาจแข็งแกร่งแคว้นหนึ่งในแผ่นดินเสวียนอู่ออย่างแคว้นหลิวหัว

เจ้าของร่างเดิมนี้ก็มีนามว่า ‘เส้นจื่อโยว’ เป็นคุณหนูใหญ่แห่งจวนเสนาบดีฝ่ายขวาของแคว้นหลิวหัว

อันที่จริงสถานะเดิมของเส้นจื่อโยวคือคุณหนูสายตรงของตระกูลเส้น เคราะห์ร้ายที่หลังจากตระกูลของมารดาตกอับบิดาที่เคยอาศัยตระกูลของมารดานางในการก้าวขึ้นสู่อำนาจผู้นั้นกลับเนรคุณ เอ็นดูอนุทอดทิ้งภรรยา ก่อนจะสรรหาสารพันเหตุผลขับไล่มารดาของนางออกจากสถานะห้องหลัก และยกย่องมารดาของเส้นเชียนซีขึ้นดำรงตำแหน่งแทน

น่าสงสารก็แต่เส้นจื่อโยวซึ่งเดิมเป็นคุณหนูใหญ่สายตรงที่ถูกต้องตามประเพณีของตระกูลเส้น กลับต้องถูกลดชั้นเป็นบุตรสาวของอนุด้วยเหตุนี้

ไม่เพียงเท่านั้น เพราะมารดาของเส้นจื่อโยวกลับถูกวางยาพิษขณะที่กำลังตั้งครรภ์ ตั้งแต่ถือกำเนิดจวบจนบัดนี้ในสายตาของผู้อื่นนางจึงเป็นทั้ง ‘คนสติวิปลาส’ และ ‘หญิง

อัปลักษณ์ ปานสีเขี้ยวคล้าขนาดใหญ่ครอบคลุมพื้นที่ใบหน้า
ของนางไปกว่าครึ่ง อายุสิบปีถึงค่อยสามารถกล่าวคำว่า ‘แม่’
ออกมาได้คำหนึ่ง ทุกวันใช้ชีวิตอย่างสับสนเลื่อนลอย แววดา
เชื่องซึม ทำให้ท่านเสนาบดีรู้สึกเสียหน้าจนแทบอยากจะบีบคอ
ลูกสาวในไส้ให้ตายด้วยมือของตนเอง

ท่าที่เช่นนี้ของท่านเสนาบดีจึงทำให้ทุกคนในจวนมิได้
นับถือนางเป็น ‘เจ้านาย’ แม้แต่สาวใช้กวาดพื้นคนหนึ่งเมื่อ
อารมณ์ไม่ดีขึ้นมา ก็อาจลงไม้ลงมือกับเส้นจื่อโยวได้

เส้นจื่อโยวเป็นคนสติวิปลาส แต่ไม่ได้หมายความว่านาง
จะไม่รู้สึกเจ็บปวด ในยามวิกาลที่ผู้คนพากันหลับใหล ใบหน้า
รูปไข่ที่ปูดบวมจมูกเขี้ยวขำมักแอบรำให้กับตนเองเงิบๆ ใน
จวนเสนาบดีอันโอ่อ่ากว้างใหญ่นี้มีเพียงมารดาของนางเท่านั้นที่
รักเอ็นดูนางด้วยใจจริง

“ต่อไปจะไม่เป็นเช่นนี้อีกแล้ว พวกเขาเคยปฏิบัติต่อเจ้า
อย่างไร ข้าจะช่วยเจ้าทวงคืนความยุติธรรมจากพวกเขาทีละ
คน”

เส้นจื่อโยวเบิกดวงตาทั้งคู่ ในแนวตาอันเย็นเยียบของ
นางสุกสกา ระเบียบยับพรางพราวดุจหมู่ดารา

สายลมพลิวอ่อนมวลหนึ่งโบกโชยมา ราวกับมีเสียง
กระซิบแผ่วเบาของคนผู้หนึ่งตั้งขึ้นข้างหูนางว่า “ขอบคุณ” ก่อน
จะค่อยๆ เลื่อนหายไปกลางอากาศ

“ไม่ต้องขอบคุณ” มุมปากของเส้นจื่อโยวหยักยก แวดตา
อ่อนละมุนขึ้นหลายส่วน

นางรู้สึกเวทนาสavn้อยสติวิปลาสผู้นี้ หวังว่าชาติภพ
หน้าสavnน้อยจะสามารถเลือกเกิดในครอบครัวที่ดีได้

“อ้อ...” เส้นจื่อโยวพยายามหยุดกายลุกขึ้น ทัวทั้งร่าง
ของนางรู้สึกเจ็บปวดราวกับถูกถอดกระดูก เลือดลมบริเวณ
ทรวงอกยิ่งปะทุ ภายในปากอวลไปด้วยกลิ่นคาวโลหิต

ก่อนที่วิญญานของนางจะข้ามภพมา ร่างนี้ได้ถูกทำร้าย
มาก่อน

ซ้ำเหตุผลที่ถูกทำร้ายยังน่าขนยั้งนัก พวกเขากล่าวโทษ
ว่านางขโมยไข่มุกบรรลัยกลับปีของเส้นเซียนซี ดังนั้นคุณชาย

ใหญ่ตระกูลไปซึ่งแอบหลงรักเส้นเขียนซีจิงโมโหเลือดขึ้นหน้า
แล้วนำปาวไซ้ของตระกูลมารุมทำร้ายเส้นจื่อโยว

ขอถามสักคำ สตรีสติวิปลาสผู้ซึ่งไม่ได้รับความสำคัญ
อันใดจะมีโอกาสขโมยไข่มุกที่มีอาจประเมินค่าจากสตรีผู้เป็น
ประหนึ่งไข่มุกบนฝ่ามือของจวนเสนาบดีได้อย่างไร

“น่าเสียดายใบหน้าอันหล่อเหลานั้นยิ่งนัก คำถามพรรค์นี้
ยังขบคิดไม่กระจ่าง ช่องโหวใหญ่เช่นนี้กลับเลือกเพิกเฉย
แท้จริงแล้วเป็นผู้ใดกันแน่ที่โง่เขลา” เส้นจื่อโยวแค้นเสียงหยัน

ยามนี้สิ่งที่นางควรกระทำมากที่สุดก็คือผลักตนเอง
ออกห่างจากเรื่องนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้อายุขัยทรمانกับการ
ถูกรุมตีอีกครั้ง หากมองจากท่าทีลำเอียงของบิดาชัวของนาง
ผู้นั้น อีกไม่นานเขาต้องสั่งให้ปาวไพร่ในจวนมาคุมตัวนางไปยัง
ห้องลงทัณฑ์เป็นแน่ อาจเป็นไปได้ว่ากระทั่งไม่ได้ถามนาง
ให้ละเอียดยกลงมือโยนนางก่อนยกหนึ่ง

ตราบใดที่ยังหามุกเม็ดนั้นไม่พบ นางก็มีโอกาสที่จะต้อง
เผชิญกับการลงทัณฑ์ทรمانได้ทุกเมื่อ

เคราะห์ดีที่นางรู้อยู่แล้วว่าเป็นผู้ใดที่ขโมยมุกเม็ดนั้นไป เพราะเจ้าของร่างเดิมได้เห็นภาพเหตุการณ์ที่มุกถูกขโมย ด้วยตนเอง

น่ากลัวว่าเพราะเหตุนี้เองผู้ที่ขโมยจึงได้ลักข่อดังกล่าวมาใส่ร่างของเส้นจื่อโยว ชักนำภัยพิบัติสู่ผู้อื่น ยึดดาบฆ่าคน?

ในเมื่อเส้นจื่อโยวเป็นเพียงคนสติวิปลาสผู้หนึ่ง หม้อภัยพิบัตินี้ไม่ให้นางแบกแล้วจะให้ผู้ใดแบก

“ในเมื่อต้องการให้ข้าแบก เช่นนั้นก็จงเตรียมตัวจ่ายค่าตอบแทนมาเสียดีๆ” เส้นจื่อโยวแค้นเสียงหัวเราะเย็น จากนั้นนางจึงหมุนตัวเดินกลับไปยังห้องของตนเอง

นางจำต้องเตรียมการบางอย่างก่อนพวกบ่าวไพร่ที่ถูกส่งมาลากนางไปยังห้องลงทัณฑ์จะมาถึง

ในฐานะปรมาจารย์ด้านการใช้ยันต์ที่แข็งแกร่งที่สุดในแผ่นดินเสวียนอู่ สิ่งที่เส้นจื่อโยวเชี่ยวชาญมากที่สุดย่อมเป็นการวาดยันต์ นางลงมือค้นทุกซอกทุกมุมในห้องเจ้าของร่างเดิม

ในที่สุดก็สามารถหากระดาษแผ่นหนึ่ง พู่กันด้ามหนึ่ง และผงสีชาดขวดหนึ่งมาได้ครบ

อานุภาพของยันต์แต่ละชนิดนั้น ความสามารถของผู้ที่วาดยันต์และคุณภาพของอุปกรณ์ที่ใช้ล้วนมีความสัมพันธ์ต่อกัน เจ้าของร่างนี้ไม่เคยผ่านการบำเพ็ญเพียรมาก่อน ปรารถนาวิญญานในร่างกายจึงไม่สูงนัก อีกทั้งคุณภาพของพู่กัน กระดาษ และผงชาดก็ล้วนย่ำแย่อย่างยิ่ง

ทว่าสำหรับเส้นจื่อโยว สิ่งเหล่านี้ถือว่าเพียงพอแล้วที่จะใช้รับมือกับพวกตัวป่วนเล็กๆ เหล่านั้น

ดังนั้นเมื่อสาวใช้ใหญ่ข้างกายของเส้นเขียนซีฟาบ่าวไพร่หน้าตาตุตันกลุ่มหนึ่งบุกมาถึงที่นี่ ก็พบกับเส้นจื่อโยวที่กำลังขีดเขียนบางสิ่งอยู่ข้างโต๊ะอย่างสงบนิ่ง ข้างมือมีกระดาษแผ่นเล็กๆ ที่ด้านบนขีดเขียนบางสิ่งไว้วางอยู่ปึกหนึ่ง

ขีดเขียน?

ลวีเออร์สาวใช้ใหญ่ขมวดหัวคิ้วมุ่น นางมองเส้นจื่อโยว ด้วยความฉงนสงสัย

สตรีสติวิปลาสผู้นี้ไม่เคยจำเรียนหนังสือ กระทั่งผู้หญิง
นางก็ยังไม่เคยจับ แล้วจะขีดเขียนได้อย่างไร

เหอะ คงเป็นเพียงการวาดสัญลักษณ์ไร้รูปแบบเท่านั้น
ลวีเออร์มองสัญลักษณ์ยุ่งเหยิงที่เกิดจากปลายพู่กันของ
เส้นจื่อโยวแล้วก็รู้สึกว่ตนเองคิดถูก บนใบหน้าฉายประกาย
ดูแคลน

“พวกเจ้ามานี่! มาลากตัวนางออกไป!” ลวีเออร์สั่งการ
เสียงกร้าว

เส้นจื่อโยวเงยหน้าขึ้นในบัดดล นัยน์ตาดำขลับประจัญ
สายตากับลวีเออร์โดยตรง

แผ่นหลังของลวีเออร์ปล้นสัมผัสได้ถึงคลื่นเย็นสะท้าน
ขนลุกตั้ง เหงื่อท่วมกายราวกับถูกบางสิ่งที่อันตรายจับจ้อง

นี่ใช่สตรีสติวิปลาสผู้นั้นแน่หรือ

บทที่ 2 เปิดโปงการขโมย

ลวีเออร์สังเกตเห็นความผิดปกติของเส้นจื่อโยว ทว่าบ่าวไพร่เหล่านั้นไม่เห็น พวกเขาจู่โจมเข้าไปพร้อมกระบองสองท่อน โดยปราศจากความยั้งคิด

ริมฝีปากของเส้นจื่อโยวยกหยัก นางหีบแผ่นยันต์ที่อยู่ข้างมือขึ้นมาก่อนสะบัดไปยังร่างของพวกเขา

ปัง!

ปัง!

ปัง!

สิ้นเสียงที่ดังติดต่อกันหลายครั้ง บ่าวไพร่ท่าทางดูดีนั้นเหล่านั้นก็ล้มกองอยู่บนพื้น บนร่างปรากฏบาดแผลชุ่มเลือดหลายแห่งจากการระเบิดของแผ่นยันต์

บรรยากาศพลันแปรเปลี่ยนเป็นเงียบสงัดดูจป่าช้า

ไม่นานหลังจากนั้น ลวีเออร์จึงตระหนักได้ว่าเกิดสิ่งใดขึ้น
นางส่งเสียงกรีดร้องขึ้นไปทีเส้นจื่อโยว สบถด้วยความตื่น
ตระหนก ทั้งโกรธเกรี้ยวระคนหวาดกลัว “เจ้าทำอะไร เจ้าทำ
สิ่งใดกัน!”

เส้นจื่อโยวหยิบพู่กันขึ้นมา ตวัดปลายพู่กันแผ่วเบาเพื่อ
วาดยันต์เส้นสุดท้ายก่อนจะหยิบแผ่นยันต์ขึ้นมาแล้วเป่าเบา ๆ

“ข้าทำอะไร เมื่อครูเจ้าก็เห็นแล้วมิใช่หรือ หรือว่าเจ้ายัง
เห็นไม่ชัด อยากจะลองลิ้มด้วยตนเอง?”

เส้นจื่อโยวเดินอ้อมจากหลังโต๊ะ ย่างเท้าเข้าหา ลวีเออร์
ไม่ช้าไม่เร็ว

ลวีเออร์รับรู้ถึงอันตรายบางอย่างที่กำลังคืบคลานเข้าใกล้
นางหมายจะหมุนตัววิ่งหนี ทว่าเท้าราวกับถูกตรึงไว้ ไม่สามารถ
ขยับเคลื่อนไหวได้แม้เพียงเศษเสี้ยว

“เจ้า! อย่าเข้ามา! หากเจ้ากล้าทำร้ายข้า คุณหนูจะต้อง
ไม่ปล่อยเจ้าไว้เป็นแน่!” ลวีเออร์กีดร้องเสียงแหลม

“คุณหนูรอน...” ลวีเออร์ยิ้มหมายถึงเส้นเชียนซี “อ่า ก็เพิ่งบ่าวไพร่ที่ตาไร่แววคนหนึ่ง”

เส้นจื่อโยวแค้นเสียงหยั่นก่อนจะแปะแผ่นยันต์ลงบนร่างของลวีเออร์

ชั่วขณะถัดมา เสียงระเบิดที่รุนแรงกว่าคราก่อนก็ดังก้อง บริเวณลานกว้างก่อนจะตามด้วยเสียงกระตุกแตกเป็นเสียง ๆ ทรวงอกของลวีเออร์เกิดเป็นรูปขนาดใหญ่ ร่างลัมพัชอยู่ทีพื้นลมหายใจรวยริน

เทียบกับพวกบ่าวไพร่ที่ปฏิบัติตามคำสั่งเหล่านั้นแล้ว เส้นจื่อโยวรู้สึกรังเกียจคนเช่นลวีเออร์ที่อาศัยบาร์มีเจ้านายรังแกผู้อื่นยิ่งกว่า ในความทรงจำของเจ้าของร้านนี้ ลวีเออร์มักอาศัยว่าตนเป็นสาวใช้ใหญ่ของเส้นเชียนซีรังแกเส้นจื่อโยวคุณหนูใหญ่ผู้นี้อยู่เป็นนิจ ด้านเส้นเชียนซีแต่โรมานางก็ทำเป็นหลับตาข้างลืมตาข้าง

ดังนั้นเส้นจื่อโยวจึงต้องมอบ ‘ของขวัญพบหน้า’ ชั้นที่สำคัญที่สุดให้แก่ลวีเออร์

เส้นจื่อโยวเดินวนขนาดออกไปจากลานกว้างเล็ก ๆ
แห่งนี้ ทั้งปาวไพร่สาวใช้เหล่านั้นไว้เบื้องหลัง

นางไม่ต้องให้คนเหล่านี้จับตัวนางไปที่ห้องลงทัณฑ์

นางต้องการ-ไป-ด้วย-ตนเอง!

ในห้องลงทัณฑ์ เส้นอี๊กวงนั่งหน้าดำคล้ำอยู่ตรงตำแหน่ง
ประมุข ข้างกายเป็นพื้นไปเหอมารดาของเส้นเชียนซี

พื้นไปเหอถือผ้าเช็ดหน้าของตน แสร้งทำท่าทางซบ
‘รอยขึ้น’ บริเวณหางตาและกล่าวว่า “จื่อโยวถือเป็นเด็กที่
น่าเวทนาคนหนึ่ง ตั้งแต่เล็กก็ประสบเคราะห์กรรมทุกซทรมาน
นานัปการ นางสับสนมีงงไม่ประสีประสา บางทีนางอาจไม่รู้ว่า
มุกเม็ตนั่นคืออะไร เพียงรู้สึกว่ไข่มุกงามนักจึงได้หยิบไป
ก็เท่านั้น นายท่านอย่าได้เข้มงวดเกินไป หากทำให้นางตกใจ
ยอมไม่เป็นการดี”

เส้นอี๊กวงโมโหจนตบโต๊ะดังปังก่อนจะตวาด “ถึงจะไม่
ประสีประสา แต่จะขโมยข้าวของของน้องสาวไปได้อย่างไร บน

โลกนี้มีคนสติวิปลาสมากมาย เหตุใดจึงไม่เห็นผู้อื่นร้อ่านเป็นชโมย?! น่าโมโหหนัก เหมือนแม่ของมันไม่มีผิด อัมมกคลจริงๆ!”

“อย่าได้โมโหไปเลยเจ้าคะ สุขภาพของนายท่านเป็นสิ่งสำคัญ อีกครู่ก็พูดคุยกันดีๆ มุกยังสามารถนำกลับคืนมาได้” พันไปเหอลูบทรงของเส้นอังกวเบาๆ พลังปลอบประโลมท่วมมปากกลับลอบยกหยักอย่างย่ำใจ

“ท่านแม่ ท่านใจดีเกินไปแล้ว ถึงขั้นนี้แล้วยังจะอ่อนวอนแทนเจ้าเด็กสติวิปลาสนั่นอีก” เส้นเฉียวเหลียนที่ยืนอยู่ด้านข้างกล่าวกับพันไปเหอด้วยท่าที่นอบน้อมพะเน้าเอาใจเป็นอย่างยิ่ง

เส้นเฉียวเหลียนไม่ใช่บุตรสาวโดยสายเลือดของพันไปเหอ แต่เป็นบุตรสาวที่ถือกำเนิดขึ้นจากสาวใช้ที่เส้นอังกวไปร่วมเสพสมด้วยหลังเมามายจากสุรา อุปนิสัยของนางดุจหญ้าข้างกำแพง² เชี่ยวชาญการเล่นเรือไปตามแรงลมมากที่สุด หลังจากที่พันไปเหอถูกเลื่อนขึ้นเป็นห้องหลัก สิ่งแรกที่นางทำก็คือการสรรหาเครื่องประดับสวยงามมากมายไปพะเน้าเอาใจ

² สำนวนจีน มีความหมายว่าหญ้าที่ปลิวไหวไปตามลม เหมือนอุปนิสัยของคนที่เปลี่ยนแปลงไปมาหรือคล้อยตามผู้อื่นง่าย ๆ

พันไปเหอ เรียกขานอีกฝ่ายว่าท่านแม่ได้สิ้นไหลอย่างยิ่งยวด
กระทั่งละทิ้งมารดาแท้ๆ ของตนไว้ด้านข้าง

“เหอะ ดูเหมือนว่าตัวข้ายังมาไม่ถึง พวกท่านก็รีบร้อน
กำหนดบดทลงโทษให้ข้าแล้ว”

เสียงใสกังวานระคนแววเหยียดหยันเข้มข้นเสียงหนึ่ง
ดังขึ้นจากด้านนอกห้องลงทัณฑ์ มันดังเข้าสู่โสตประสาทของ
ทุกคน ทั้งยังกระแทกเข้าไปในหัวใจของพวกเขาอย่างแรง

พวกเขาหันมองตรงประตูโดยพร้อมเพรียงกัน เพียง
ปราดตามองก็พบกับเส้นจื่อโยวที่เดินเข้ามาด้วยตนเอง

สายตาของเส้นจื่อโยววาดมองทุกคนปราดหนึ่ง ก่อนจะ
ตกลงบนร่างของเส้นเฉียวเหลียน

หัวใจของเส้นเฉียวเหลียนกระตุกโดยพลัน

นี่ใช่แววตาที่คนสติวิปลาสพึงมีหรือ เหตุใดจึงสุขสรว
เช่นนี้ เพียงนางปราดมองมาก็ราวกับถูกลมองทะลุถึงความโสมม
ในส่วนลึกของจิตใจ

ไม่เพียงแต่เส้นเจียวเหลียนที่รู้สึกร้อน ผู้อื่นต่างก็
ตกตะลึงเช่นเดียวกัน

แต่ไรมาเส้นจ๊วยมักให้ภาพจำแก่ผู้อื่นว่ามีอุปนิสัย
ตื่นตระหนกขลาดเขลา เคยมีท่าทางไม่หวั่นเกรงต่อสิ่งใดเช่นนี้
ที่ใด ผู้ที่มีท่าทางเช่นนี้จะมีสติวิปลาสได้อย่างไร

มุมปากของเส้นจ๊วยยกหยักพลางกล่าว “อย่างไรกัน
ก่อนข้าจะมาพวกท่านต่างเอาแต่พรวดพราดอยากให้ข้ารีบมา
มิใช่หรือ กระทั่งยังส่งข่าวไพร่หลายคนไป ‘เชิญ’ ข้ามา บัดนี้
ข้ามาแล้ว เหตุใดจึงเปลี่ยนเป็นคนไปกันหมดแล้วเล่า”

เยี่ยมยอด ในที่สุดก็สามารถยืนยันได้แล้วว่าคน
เบื้องหน้าผู้นี้มีใช่คนสติวิปลาสอีกต่อไป

คนสติวิปลาสไม่มีทางกล่าวถ้อยคำเช่นนี้ออกมา

“บังอาจ! คุณเขาลงเสีย!” เส้นอี๊กวางตบที่วางแขนตวาด
กร้าว เขาไม่สนว่าเส้นจ๊วยจะมีสติสมประดีหรือไม่ แต่ในเมื่อ
นางเป็นลูกของเขาก็ต้องเชื่อฟังเขา

“ท่านสั่งให้ข้าคุกเข่า ข้าก็ต้องคุกเข่า? ก่อนสั่งลงโทษผู้อื่น ก็ควรมีสาเหตุก่อนกระมัง?” เส้นจื่อโยวกล่าวด้วยน้ำเสียงไม่ช้าไม่เร็ว นางสบสายตาสีน้ำผึ้งอย่างไร้ความเกรงกลัว

“เจ้าขโมยไข่มุกบรลล์กัลป์ของเซียนชีไป แล้วข้าจะสั่งลงโทษเจ้าไม่ได้หรือ?!”

เส้นจื่อโยวเลิกคิ้ว “กล่าวว่าข้าขโมยมุกบรลล์กัลป์หลักฐานเล่า?”

“หลักฐานก็คือลวีเออร์เห็นเจ้าทำท่าลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่หน้าห้องของข้า” เส้นเซียนชีกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“งั้นหรือ? เช่นนั้นข้าเองก็อยากบอกว่าข้าเคยเห็นน้องเจี๋ยเหวเหลียนทำท่าลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่หน้าห้องของน้องรองเช่นเดียวกัน” เส้นจื่อโยวกล่าวกลั้วรอยยิ้ม นัยน์ตาดำขลับจ้องไปยังเส้นเจี๋ยเหวเหลียน

เหงื่อเย็นขึ้นพลันผุดท่วมแผ่นหลังของเส้นเจี๋ยเหวเหลียน

“เส้นจื่อโยว เจ้าอย่าได้พนวาจาให้ร้ายผู้อื่น! หากเจ้ายังรู้จักสำนึกก็รีบสารภาพเสีย จะได้ไม่ต้องทนทุกข์ทรมานมาก!”

เพราะอารามร้อนตัว เส้นเจี้ยวเหลียนจึงตวาดออกมาด้วย
อารมณ์เกรี้ยวกราด ประโยคสุดท้ายนั้นฟังชัดว่าเป็นคำขู่

ยามที่เส้นจื่อโยวยังเป็นเพียงคนสติวิปลาส เส้น-
เจี้ยวเหลียนเคยรังแกนางอยู่เป็นนิจ เส้นเจี้ยวเหลียนเริ่มฝึกฝน
บำเพ็ญเพียรตั้งแต่วัยเยาว์ มายามนี้นางถึงขั้นบำเพ็ญกายระดับ
หกแล้ว การจัดการเส้นจื่อโยวผู้ซึ่งเป็นเพียงคนสติวิปลาสที่
ไม่เคยผ่านการบำเพ็ญเพียรคนหนึ่งถือเป็นเรื่องที่ย่ายตายยิ่งนัก

เพียงแต่น่าเสียดายที่เส้นจื่อโยวไม่ใช่คนเดิมในวันวาน
แล้ว ยามนี้นางเกลียดชังการข่มขู่จากผู้อื่นอย่างที่สุด!

ทันใดนั้นเส้นจื่อโยวก็พุ่งตัวไปหาเส้นเจี้ยวเหลียน โดย
ยังไม่ทันรอให้เส้นเจี้ยวเหลียนตอบสนองก็จับข้อมือของนางไว้

“เส้นเจี้ยวเหลียน เจ้ารู้หรือไม่ ผู้ที่หิบบุกบรล้วยกัลป์
ด้วยมือเปล่าภายในสามวันห้ามสัมผัสน้ำอุ่น มิเช่นนั้นผิวหนัง
จะต้องแตกพุพองประหนึ่งถูกไฟเผาไหม้”

เส้นจื่อโยวกล่าวจบก็จับมือของเส้นเจี้ยวเหลียนจุ่มลงไป
ในถ้ำน้ำชาที่ยังไม่เย็น

“กริด...!” เส้นเขียวเหลี่ยนกริดร้องอย่างเจ็บปวด

บทที่ 3 ความลำเอียงของบิดาชั่ว

“มาบัดนี้พวกท่านรู้แล้วใช่หรือไม่ว่าผู้ใดที่เป็นหัวขโมยที่แท้จริง” เส้นจื่อโยวปล่อยเส้นเจี้ยวเหลียน เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง สีหน้าผ่อนคลาย

ผิวหนังบริเวณมือขวาของเส้นเจี้ยวเหลียนแตกกระเป็ดทั้งมือ เลือดสดไหลรินไม่หยุด ดุสยดสยของยິงนั้ก

ซาอู๋ร้อนเพียงถ้วยเดียวไม่สามารถสร้างบาดแผลร้ายแรงถึงขั้นนี้ได้ ที่มือของเส้นเจี้ยวเหลียนต้องมีสภาพเช่นนี้ เห็นได้ชัดว่ามีเพียงสาเหตุเดียว...นางเคยสัมผัสไข่มุกบรรลัยกัลป์

เส้นเจี้ยวเหลียนกุมมือขวาที่ได้รับบาดเจ็บขณะร้องไห้เสียงโหยหวน นางทั้งหวาดกลัวและตกตะลึง ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเรื่องราวจึงแปรเปลี่ยนเป็นเช่นนี้

ในฐานะคุณหนูสามแห่งจวนเสนาบดีฝ่ายขวา ถึงแม้ชาติกำเนิดของนางจะไม่อาจหาญเทียบเส้นเซียนซี ทว่าอาภรณ์

ที่สวมใส่หรือชีวิตความเป็นอยู่ล้วนเป็นของชั้นเลิศ กอปรกับ
วาทีศิลป์ของนางที่มักช่วยสร้างความรื่นรมย์ให้กับกันไปเหอ
อยู่เป็นนิจ ดังนั้นความเป็นอยู่ของนางจึงดีกว่าบุตรสาวของ
อนทัวไปหลายเท่าตัว

คาดไม่ถึงว่าสิ่งที่นางเพียรพยายามมาแรมปี วันนี้กลับ
ถูกทำลายหมดสิ้นด้วยการเคลื่อนไหวเพียงคราเดียวของ
เส้นจื่อโยว ยังไม่ต้องกล่าวว่าท่านพ่อจะจัดการกับนางอย่างไร
แต่กันไปเหอยอมไม่มีทางยอมปล่อยนางไปโดยง่าย สิ่งที่
นายหญิงใหญ่แห่งตระกูลเส้นผู้ที่มีรูปลักษณะภายนอกเมตตา
แต่จิตใจโหดเหี้ยมอำมหิตผู้นี้เกลียดมากที่ สุดท้ายก็คือการถูกผู้อื่น
หลอกลวง

นางยิ่งคิดก็ยิ่งสิ้นหวัง ยิ่งใคร่ครวญก็ยิ่งแทบเสียดิ
เส้นเฉียวเหลียนมองไปทางเส้นจื่อโยวด้วยสายตาเกลียดชังแฝง
ความชั่วร้าย ความเคียดแค้นที่มีต่อเส้นจื่อโยวสลักลึกในกันบึ้ง
ของหัวใจ

ช้าเรื่อนางจะต้องให้เส้นจื่อโยวชดใช้อย่างสาสม!

“พอแล้ว ร้อง ๆ ๆ จะร้องไปไย ในเมื่อรู้อยู่แล้วว่าต้องเผชิญกับสถานการณ์เช่นนี้ เหตุใดในคราแรกจึงปล่อยให้ความละโมภเข้าครอบครองจิตใจ” เส้นอี๊กวงกล่าวอย่างปวดเคียร เวียนเกล้า ในขณะที่พูดกับ ‘เจ้าหวัชโมย’ ผู้นี้ น้ำเสียงของเขา ไม่ได้เกรี้ยวกราดเช่นที่พูดกับเส้นจื่อโยว

แต่ไรมาสั้นเฉียวเหลียนก็อ่อนน้อม รู้จักพะเนาเอาใจ ปากของนางสามารถสาธยายจากรสขมจนเป็นหวาน จากหวานเปลี่ยนเป็นเค็มได้ ในช่วงระยะเวลาอันสั้นนี้ เส้นอี๊กวงจึงไม่สามารถบันทึกโทษร้ายกับนางได้ เขากะทั่งคิดว่าหากเส้นเฉียวเหลียนมอบไข่มุกเม็ดนั้นกลับคืน เรื่องนี้ก็ถือว่ายุติแล้ว ทุกคนต่างก็เป็นคนในครอบครัวเดียวกัน ไม่จำเป็นต้องถือสาหาความ

จากสถานการณ์นี้เห็นได้ชัดว่าต่อหน้าเส้นจื่อโยวและเส้นเฉียวเหลียนบุตรสาวทั้งสองคน เส้นอี๊กวงปฏิบัติต่อพวกนางด้วยสองมาตรฐาน

เส้นจื่อโยวมองออกถึงความใจอ่อนและเอนเอียงของบิดา ทว่านางไม่สนใจแม้เพียงเศษเสี้ยว

ในเมื่อบิดาผู้นี้ได้ทอดทิ้งนางไปนานแล้ว เช่นนั้นนางก็ไม่จำเป็นต้องพยายามยื้อ ‘ความใกล้ชิด’ กลับมา

ซ้ำเรื่อนางจะต้องสลักคำว่า ‘เสียใจ’ สองคำนี้ลงไปในหัวใจของฝ่ายตรงข้ามให้ฝังแน่น

“ยามนี้เรื่องราวกระจ่างแจ้ง เข้าไปได้แล้วใช่หรือไม่”
เส้นจื่อโยวกล่าวถามด้วยเสียงราบเรียบ ไม่แยแสความกตัญญูที่บุตรพึงมีต่อบิดา

เส้นเลือดบริเวณขมับของเส้นอี้กวงเต้นตุบ ๆ ท่าทีที่เส้นจื่อโยวเจรจากับเขากระตุ้นให้อารมณ์พลุ่งพล่าน

มีผู้ใดบ้างที่ใช้ทำทางเช่นนี้พูดคุยกับบิดา?!

ทว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดตอนนี้ก็คือการแก้ไขปัญหาระหว่างบุตรสาวคนที่สามกับบุตรสาวคนรอง เรื่องของเส้นจื่อโยวเขาจะปล่อยไปชั่วคราว ในกาลข้างหน้าเขายังมีเวลาที่จะทำให้นางรู้ว่าควรจะเคารพ-ผู้อาวุโส-อย่างไร!

“ไป ๆ” เส้นอี้กวงโบกมือไล่อย่างไร้ความอดทน “รีบไป! อย่ามัวยืนอยู่ที่นี้ให้ขัดสายตา”

เส้นจื่อโยวหมุนตัวเดินจากไปอย่างไร้ท่าทีเกรงใจ นาง
ทิ้งกลุ่มคนและเรื่องราวที่น่าขันเหล่านั้นไว้ด้านหลัง

จวบจนสุดท้ายเส้นเชียนซีก็ยังนั่งอยู่บนที่นั่งของนาง
อย่างสงบเสงี่ยม นางยกถ้วยน้ำชาขึ้นเพื่อปิดบังริมฝีปากและ
คิ้วดำที่ไม่มีหยักของตนเอง

ไม่ว่าจะเป็นเส้นจื่อโยวก็ดีหรือเส้นเฉียวเหลียนก็ช่าง
นางล้วนไม่วางพวงนางไว้ในสายตา ถึงอย่างไรพวงนางก็เป็น
เพียงตัวประกอบเล็ก ๆ ที่ไม่มีความหมายอันใด จะสามารถ
กระโดดโลดเต้นไปถึงที่แห่งใดได้

มีเพียงนางเท่านั้นที่เป็นคุณหนูสายตรงที่แท้จริงของ
จวนเสนาบดี นางผู้ซึ่งเป็นผู้ที่มีพรสวรรค์แห่งการบำเพ็ญเพียร
ทั้งธาตุไม้และธาตุไฟ

คนเช่นเส้นจื่อโยวถึงแม้สติจะสมประดีแล้ว แต่ก็ไม่ได้
เพียงพวกไร้ประโยชน์เท่านั้น

เส้นจื่อโยวไม่ได้กลับไปที่เรือนหลังเล็กของตนเอง แต่กลับ
เลี้ยวตรงหัวมุมหนึ่งเพื่อเดินไปยังเรือนหลังน้อยของมารดา

เกิดเรื่องใหญ่เช่นนี้ ด้วยอุปนิสัยของมารดานางจะต้อง
กังวลจนกินไม่ได้นอนไม่หลับเป็นแน่

เส้นจื่อโยวลอบรำพึงในใจ ระหว่างนั้นสายธารรอบอุ้งก็
ชโลมผ่านหัวใจ

ชาติก่อนนางเป็นเด็กกำพร้า ไม่เคยสัมผัสถึงความ
ผูกพันของสายใยในครอบครัว ในที่สุดชาตินี้นางก็มีโอกาส
ได้สัมผัสแล้ว

เส้นจื่อโยวเดินตรงไป ทว่าทันใดนั้นผีเท้ากลับต้องชะลอ
ลง

นางกวาดตามองรอบทิศอย่างสับสนและตื่นตัว ลอบคิด
ในใจว่านี่เป็นสัญชาตญาณที่ผิดแผกไปของตนเองใช่หรือไม่
เหตุใดนางจึงรู้สึกว่ามีคนกำลังจ้องมองตน

ลมสายหนึ่งพัดโชยมา กิ่งไม้ส่งเสียงดังเสียดสี

นอกจากภูเขาจำลองขนาดใหญ่ที่อยู่รอบทิศแล้ว
เส้นจื่อโยวก็ไม่เห็นผู้อื่นอีก

บางที่อาจเป็นสัญญาณที่ผิดแผกไปกระมัง

แต่อย่างไรเส้นจื่อโยวก็ไม่กล้าละเลย เพราะยามนี้
พละกำลังของนางอ่อนแอยิ่งนัก ก่อนที่นางจะมาอยู่ในร่างนี้
เจ้าของเดิมไม่เคยผ่านการบำเพ็ญเพียรใดๆ มาก่อน ปราณ-
วิญญาณในร่างกายต่ำเรี่ยจนน่าเวทนา หากมีคนคิดลอบทำร้าย
นางคงทำได้เพียงผินตัวรับเท่านั้น

รอนจนผ่านไประยะหนึ่งก็ยังไม่เห็นว่าจะมีบุคคลที่สอง
ปรากฏตัว นางจึงทำได้เพียงลอบยืมหยันตัวเองในใจที่คิดมาก
เกินไป

นางเองก็ไม่เคยคิดว่าจะมีผู้ใดลอบทำร้ายตนเอง เพราะ
นางในยามนี้ทั้งอัปลักษณ์และไร้ประโยชน์ จะมีผู้ใดลงทุลงแรง
มาสนใจคนเยี่ยงนาง?

เส้นจื่อโยวเก็บสายตาระแวดระวังกลับคืนแล้วจึงเร่ง
ฝีเท้าเดินไปยังเรือนของมารดา

บทที่ 4 บุรุษลึกลับ

เมื่อมาถึงประตูทางเข้าเรือนของมารดา เพียงเส้นจื่อโยว ปราดตามองก็พบกับองครักษ์เวรยามพร้อมอาวุธหลายคนที่ยืนรักษาการณ์อยู่หน้าประตูห้องของมารดา มีเสียงแหบแห้งสะอื้นไห้และเสียงเคาะประตูของมารดาดังเล็ดลอดออกมา

ปังๆๆ! ปังๆๆ!

“เปิดประตู รีบเปิดประตูให้ข้า! เส้นอี้กวง! เจ้าหมาป่าตาขาว! แต่ก่อนตระกูลซุของพวกเราปฏิบัติต่อเจ้าอย่างไร มายามนี้เจ้ากลับปฏิบัติต่อลูกสาวของเราเช่นนี้?! หากไม่ใช่เพราะตระกูลซุของพวกเรา เจ้าจะรุ่งเรืองมีเกียรติยศเช่นทุกวันนี้หรือ พวกเขากล่าวหาว่าโยวเอ๋อร์ชโมยไข่มุกบรลัยกัลป์ สภาพโยวเอ๋อร์เยี่ยงนั้นจะเป็นหวัชโมยได้อย่างไร หากเจ้ากล้าทำร้ายโยวเอ๋อร์ ข้าจะพลีชีพสู้กับเจ้าสักตั้ง รีบเปิดประตูให้ข้า!”

องครักษ์ที่อยู่ด้านนอกมองตรงไปด้านหน้าไม่ไหวติง

ความโกรธพลุ่งพล่านจากกันบึ้งของหัวใจเส้นจื่อโวย
ยามนี้เสียงของมารดาแปรเปลี่ยนเป็นแหบพร่า เห็นได้ชัดว่า
นางเคาะประตูเป็นเวลานานแล้ว

บิดาของนางผู้นั้น เพื่อต้องการขัดขวางไม่ให้มารดา
ไปช่วยนางที่ห้องลงทนต์ เขาถึงขั้นจับมารดาของนางขังไว้
ในห้อง?!

เส้นจื่อโวยก้าวเท้ายาวๆ ตรงไปยังห้องของมารดา

เมื่อองครักษ์เห็นคนบุกเข้ามาก็รีบยกดาบสกัดกัน
เบื้องหน้าเส้นจื่อโวย

“นายท่านมีคำสั่ง ฮูหยินไม่สามารถก้าวออกจากประตู
ห้องแม่เพียงก้าวเดียว นอกเสียจากนายท่านจะมาด้วยตนเอง”

สายตาเย็นเยียบของเส้นจื่อโวยกวาดมององครักษ์ นาง
กล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา “เขาเพียงกล่าวว่าไม่ให้ท่านแม่ออกมา
แต่ไม่ได้กล่าวว่าไม่ให้ผู้อื่นเข้าไปใช่หรือไม่”

“นี่...” องครักษ์ตะลึงงันไป

“ถอยไป! มิเช่นนั้นอย่าได้กล่าวว่าข้าไม่เกรงใจ!”
เส้นจื่อโยวเอ่ยด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด นัยน์ตาดำขลับดูจาม
ราตรีประหนึ่งบ่อน้ำเย็นสองบ่อ หนาวเย็นจนพาให้หัวใจของ
ผู้คนสั่นสะท้าน

บรรดาองค์กรักษ์จึงเพ่งตระหนักได้ว่าผู้ที่คิดบุกเข้าไปใน
ห้องของฮูหยินแท้จริงแล้วก็คือบุตรสาวสติวิปลาสของนางผู้นั้น
...ปานสีเขี้ยวคล้าบบนใบหน้าของเส้นจื่อโยวจดจำได้ง่าย ด้วยว่า
มันอัปลักษณะจนทำให้ผู้คนที่ได้เห็นยากจะลืมเลือน

แต่ผู้ที่ดูมีอำนาจบารมีเช่นนี้จะเป็นคนสติวิปลาสได้
อย่างไร

เส้นจื่อโยวอาศัยจังหวะที่พวกเขากำลังตะลึงงันผลึก
อีกฝ่ายออกไป ในขณะที่เดียวกันนางก็หยิบกุญแจมาจากร่างของ
คนผู้หนึ่งก่อนจะเปิดประตูแล้วก้าวเข้าไป

“เฮ้! ช้าก่อน!” ในที่สุดก็มีองค์กรักษ์คนหนึ่งที่ได้สติ เขาคิด
จะเข้าไปห้ามปรามเส้นจื่อโยว

ทว่าองค์กรักษ์อีกคนหนึ่งกลับจับข้อมือของเขาไว้พาลง
โคลงศีรษะ

“นำเรื่องนี้ไปรายงานนายท่าน” องค์รักษ์นายนี้กล่าวอย่างชาญฉลาด

ยามนี้เส้นจื่อโยวคิดแยกไปจากเดิม เทียบกับการห้ามปรามไม่ให้นางเข้าไป มีผู้รับรายงานนายท่าน ดูว่านายท่านจะมีคำสั่งอย่างไร

การปรากฏตัวของเส้นจื่อโยวทำให้ซูหวันเยว่เบิกตากว้างอย่างเหลือจะเชื่อ นางมองบุตรสาวที่ดูต่างไปจากวันวาน เดินเข้ามาหานางด้วยสายตาดิ้นตะลึง

“ท่านแม่ ลำบากท่านแล้ว” เส้นจื่อโยวโอบไหล่ของนางเบาๆ ก่อนประคองนางขึ้นมา

“จื่อ...จื่อโยว?” ซูหวันเยว่แทบไม่กล้าเชื่อสายตาของตนเอง

“ข้าเอง ท่านแม่ ข้ามิใช่คนสติวิปลาสแล้ว ต่อไปให้ข้าได้แสดงความกตัญญูต่อท่านเถิด” เส้นจื่อโยวกล่าวกับซูหวันเยว่ด้วยรอยยิ้ม

ริมฝีปากทั้งคู่ของซูหวันเยว่สั่นระริก หยาดน้ำตาขนาดใหญ่เท่าเม็ดถั่วไหลรินอาบแก้มของนางโดยพลัน

“มาให้แม่ดูเจ้าหน้อย” ซูหวันเยว่ยกมือขึ้นสัมผัสใบหน้าของบุตรสาว

ใต้ฝ่ามือคืออุณหภูมิอุ่นเหมือนจริง นี่...นี่มิใช่เพียงภาวค์ฝัน

นางเคยฝันถึงเหตุการณ์ทำนองนี้มานับครั้งไม่ถ้วน ในภาวค์ฝันโยวเอ๋อร์มีสติสมบูรณ์ นางเปลี่ยนเป็นหญิงสาวงดงาม มีความสามารถ ไม่มีผู้ใดสามารถรังแกบุตรสาวของนางได้

เพียงแต่เมื่อตื่นขึ้นภาพเหตุการณ์นี้กลับแปรเปลี่ยนเป็นเพียงฟองอากาศที่แตกสลาย อันตรธานหายไปในาอากาศอย่างไร้ร่องรอย

“ท่านแม่ อย่าร้องไห้อีกเลย วันเวลาข้างหน้าต้องดีขึ้นแน่นอน” เส้นจื่อโยวช่วยนางซับน้ำตาบนใบหน้า

“ไม่ร้อง ไม่ร้องแล้ว แม่ดีใจมาก แม่ไม่ร้องแล้ว” ชู-
หวันเยว่กล่าวพลางกุมมือของบุตรสาวไว้ ทว่าน้ำตากล้วยยิ่ง
พร่างพรูออกมา

หลายปีมานี้นางใช้ชีวิตไปกับการกล่าวโทษตนเอง นาง
ตำหนิตนเองที่ยามตั้งครรรภ์ไม่รู้จักระมัดระวังตนให้ดีจนถูกคน
ลอบวางยา นางกล่าวโทษตนเองที่ไม่สามารถมอบร่างกายที่
แข็งแรงและชีวิตที่มีความสุขในวัยเยาว์ให้กับบุตรสาวได้ นาง
โทษตนเองที่ไม่รู้จักมองคนให้กระจ่าง เผาแต่โอบกอดความหวัง
ที่ไม่มีวันได้รับจากเส้นอีกวง...

สิ่งที่ต้องกล่าวโทษตนเองมีมากมายมหาศาล ทว่ายามนี้
มีเพียงสิ่งเดียวที่ชูหวันเยว่ต้องการ นั่นคือขอให้ตนเองสามารถ
ปกป้องบุตรสาวได้ อย่างน้อยก็ขอเพียงทำให้นางได้รับความ
เจ็บปวดน้อยลง

คืนนี้เส้นจื่อโยวนอนอยู่ในห้องเล็ก ๆ ข้างห้องนอนของ
มารดา

เพื่อปลอบประโลมความรู้สึกของซูหวันเยว่ เส้นจื่อโยว
จึงกุมมือของนางไว้พลางกล่าวถ้อยคำอบอุ่นใจมากมาย ไม่ทัน
ระวังก็สนทนากันถึงยามวิกาล นางจึงตัดสินใจพักผ่อนที่นี่

เส้นจื่อโยวทิ้งมือลงข้างหมอน นอนหลับอย่างสงบสุข

ลมสายหนึ่งพัดเข้ามา พัดพาเปลวเทียนบนโต๊ะด้านข้าง
ให้พลัวไหว

“ผู้ใด?” เส้นจื่อโยวชักกริซคมกริบออกมาจากใต้หมอน
อย่างรวดเร็ว ก่อนจะพุ่งเข้าไปกลางอากาศ!

ทว่ากลับไม่โดนสิ่งใดเลย

นัยน์ตาของเส้นจื่อโยวฉายประกายสับสน ในขณะนี้เอง
ก็มีมวลแรงขนาดใหญ่พุ่งเข้าจู่โจมนางอย่างรวดเร็ว มั่นกดนาง
ลงบนเตียงแน่นหนา

เส้นจื่อโยวทั้งตกใจทั้งโมโห นางดิ้นรนอย่างแรงเพื่อ
ลุกขึ้น กระทั่งคิดจะใช้กริซฟันออกไปอีกครั้ง เพียงแต่ข้อมือ
ของนางกลับรู้สึกเจ็บปวดขึ้นโดยพลันราวกับถูกใครบีบข้อมือ
จากนั้นกริซก็หลุดออกจากมือ

“เจ้าเป็นใครกันแน่!” เส้นจื่อโยวตวาดถามเสียงกร้าว

ถึงแม้จะไม่เห็นรูปลักษณะของฝ่ายตรงข้าม แต่ด้วยสัญชาตญาณของนางก็รู้ว่าตนเองกำลังถูกอีกฝ่ายกดอยู่ใต้ร่าง

และนี่คือเหตุผลที่ทำให้เส้นจื่อโยวทั้งตื่นตระหนกและโมโห ลอบจู่โจมนางก็ช่างเถิด แต่การเลือกใช้วิธีการอันน่าละอายเช่นนี้มันเรื่องอะไรกัน?!

“เหอะๆ พอเปลี่ยนเป็นฉลามก็ดูน่าสนใจขึ้นแล้ว” น้ำเสียงทุ้มต่ำแผ่ด้วยแรงดึงดูดตั้งขึ้นข้างหูของเส้นจื่อโยว ขณะที่กล่าวลมหายใจอุ่นร้อนก็รินรดใบหูของนาง

ชาติก่อนบริเวณใบหูของเส้นจื่อโยวไวต่อสิ่งเร้า คาดไม่ถึงว่าชาตินี้เมื่อได้เปลี่ยนเปลือกใหม่แล้วนางก็ยังคงเป็นเช่นนี้ ไม่นานนักใบหูของนางก็ปรากฏสีชมพูเรื่อ

ท่าทางน่า ‘อับอาย’ นี้ไม่ใช่สิ่งที่นางประสงค์สักนิด

“ปล่อยข้า!” เส้นจื่อโยวขบฟันแน่น กล่าวด้วยน้ำเสียงเช่นเขี้ยว

“ไม่ปล่อย!” ฝ่ายตรงข้ามกล่าวด้วยน้ำเสียงไร้ยางอาย
ดูคล้ายเขายังเขยิบเข้าใกล้นางขึ้นอีกนิด

เพราะเส้นจื่อโยวรู้สึกว่เสียงนั้นประชิดนางเข้ามา
มากขึ้น ใกล้จนราวกับเปล่งออกมาจากหูของตนเอง ทั้งยัง
คลอเคล้าไปด้วยลมหายใจแผ่วเบา

“เจ้าเป็นใคร คิดจะทำสิ่งใดกันแน่” เส้นจื่อโยวตั้งสติ
ถามเขาอย่างตรงไปตรงมา

ความน่าจะเป็นมากมายวาบผ่านขึ้นในหัว เดิมนางคิดว่า
คงเป็นคนที่เส้นเจียวเหลียนส่งมาจัดการนาง เพราะในช่วง
กลางวันนางทำให้เส้นเจียวเหลียนได้รับความสูญเสียครั้งใหญ่
ทว่ายามนี้มองดูแล้วคล้ายจะไม่เป็นเช่นนั้น

หรือฝ่ายตรงข้ามประสงค์สิ่งใดจากบนร่างของนาง
เพียงแต่...นางทั้งอัปลักษณ์และไร้ประโยชน์เช่นนี้ ในจวน
เสนาบดีนางไร้ซึ่งความสำคัญอันใด ฝ่ายตรงข้ามจะหา
ประโยชน์ใดจากบนร่างของนางได้

มองอารมณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏวบบนดวงตาเฉลียฉลัด
คู่ั้นของเส้นจื่อโยว ฝ่ายตรงข้ามก็ผุดเสียงหัวเราะต่ำเบา
ออกมา

เขาไม่ได้ตอบคำถามของเส้นจื่อโยว แต่กลับทิ้งไว้เพียง
สามคำ

“เจ้าลองเตา?”

เส้นจื่อโยว “...เตาไม่ออก”

“เช่นนั้นเจ้าลองเตาดูอีกรั้ง?”

เส้นจื่อโยว “...”

หากสามารถเตะต้องร้างของคนผู้นี้ได้ นางจะต้องขำ
เขาเป็นก๊อนกลมแล้วโยนออกไปนอกหน้าต่างเป็นแน่!

บทที่ 5 เรื่องเดือดร้อน

จากคุณหนูสายตรง

“เอาละ ข้าไม่แกล้งเจ้าแล้ว” เสียงกลั้วหัวเราะของบุรุษดั่งขึ้น
“เจ้าเรียกข้าว่า ‘จื่อเซวียน’ ได้”

“จื่อเซวียน?” เส้นจื่อโยวค้นหาความทรงจำจากเจ้าของ
ร่างเดิม นางมั่นใจว่าไม่เคยได้ยินชื่อของคนผู้นี้มาก่อน

“จื่อเซวียนเป็นนามของข้า ส่วนแซ่ของข้าั้น...ค่อยบอก
เจ้าในภายหลัง” โมจื่อเซวียนจงใจเล่นแง่

เส้นจื่อโยวรู้สึกคันยุบยิบที่มือเพราะอยากตีคนอีกครา
น่าเสียดายก็เพียงคนผู้นั้นที่ก่สร้างนางไว้ราวกับธาตุอากาศ
ทั้งที่มีน้ำหนักแต่กลับสัมผัสไม่ได้ มองไม่เห็น จะแตะต้องยังจับ
ไม่ได้ ก็อย่าได้กล่าวถึงเรื่องตีคนเลย

ครั้นเห็นท่าทางโกรธเคืองของเส้นจื่อโยว โมจื่อเซวียนก็
เกิดความคิดอยากยั่วเย้านางขึ้นมาหลายส่วน ทว่าในเวลานี้เอง

ก็มีเสียงอีกทีที่ดังขึ้นจากด้านนอก รวากับมีคนจำนวนมากกำลัง
บุกเข้ามาที่นี่

ทันใดนั้นเส้นจื่อโยวก็สัมผัสได้ว่าแรงที่กดทับอยู่บนร่าง
ได้อันตรธานหายไป เสียงลมหายใจที่อยู่ข้างหูก็หายไปแล้ว
เช่นเดียวกัน

วิ่งหนีไป...ทั้งอย่างนี้?

เส้นจื่อโยวเห็นเพียงเส้นแสงสีดำด้านหน้า มิใช่ว่าคนผู้นี้
เป็นนักโทษหลบหนีอะไรระมัง จึงได้ทำตัวลึบๆ ล่องๆ ไม่กล้า
สู้หน้าผู้คน

นางทั้งเรื่องคนผู้นี้ไว้เบื้องหลังชั่วคราว เส้นจื่อโยวลุกขึ้น
สวมเสื้อผ้า ก่อนเดินออกไปนอกห้องด้วยสีหน้าเย็นชา

ตึกตื่นยามวิกาลกลับไม่ยอมหลับยอมนอน มาทำเสียง
อีกทีที่ครึกโครมหน้าเรือนของมารดา นางอยากรู้มากกว่าคน
ตระกูลเส้นเหล่านี้จะมาสร้างความรำคาญอันใด

“เส้นจื่อโยว เจ้าออกมาประเดี๋ยวนี้!” เสียงไฟระ
เสียงหนึ่งดังขึ้น

ที่แท้ก็มาหาตน

ครั้งนี้เส้นจื่อโยวรู้แล้วก็เปิดประตูออกไป นางประสาน
สายตาเข้ากับนายนั่งดงามที่เปี่ยมด้วยไฟโทสะ

เส้นเชียนซี?

เส้นจื่อโยวเลิกคิ้วด้วยคาดไม่ถึงว่าผู้ที่มาหาตนจะเป็น
คุณหนูสายตรงผู้ซึ่งทะนงตนสูงศักดิ์แห่งตระกูลเส้น ในเมื่อ
ในห้องลงทัณฑ์เมื่อกลางวันนางดูไร้ซึ่งอารมณ์ขุนเคืองอันใด
ทำตนประหนึ่งโคมงามน้ำแข็ง วางท่าราวกับ ‘ต่อให้เจ้าขโมย
สิ่งของของข้าไป ข้าก็จะไม่ถือสาหาความกับคนธรรมดาเยี่ยง
เจ้า’ เหตุใดพอล่วงเข้าราตรีนางจึงเผยท่าทีราวกับต้องการดึงตัว
นักโทษออกมา

การตอบสนองล่าช้าเกินไปแล้วกระมัง

เส้นเชียนซีไม่รู้ถึงความคิดของเส้นจื่อโยว นางไกล้จะ
กระอักเลือดตายเพราะความโกรธที่มีต่อเส้นจื่อโยวแล้ว

นางมีสาวใช้ข้างกายหลายคน ลวีเออร์ถือเป็นหนึ่งในนั้น
เดิมทีการที่นางขาดสาวใช้ปรนนิบัติไปสักคนไม่ถือเป็นเรื่องที่

ก่อให้เกิดความลำบากอันใด ทว่าปัญหาอยู่ที่นี่ทั้งวันนางยังไม่เห็นร่างของลวีเออร์ ครั้นซักถามให้ละเอียดจึงเพิ่งรู้ว่าลวีเออร์ถูกเส้นจื่อโยวทำร้ายจนบาดเจ็บหนัก ยามนี้ต้องนอนอยู่บนเตียง กระทั่งวาก็ไม่อาจกล่าว

จะดีสักเท่าไรก็ต้องดูเจ้าของ!³ เส้นจื่อโยวผู้เป็นดุจเศษสวะที่ถูกทอดทิ้งของตระกูลเส้นกลับกล้าทำร้ายสาวใช้ข้างกายนาง!

เส้นเชียนซีสัมผัสได้ถึงความอับอายตลบตลบรุนแรง ตั้งแต่นางกำเนิดจวบจนบัดนี้ยังไม่มีผู้ใดหาญกล้าไม่ไว้หน้านาง

“เส้นจื่อโยว เหตุใดเจ้าจึงต้องทำร้ายสาวใช้ของข้า?”
เส้นเชียนซีซักถาม

สาวใช้ของเส้นเชียนซี?

เส้นจื่อโยวเลิกคิ้ว ตอนนั้นเองนางจึงได้คิดถึงสาวใช้ผู้วางท่าเหิมเกริมของเส้นเชียนซีที่ถูกนางทำร้ายจนต้องทิ้งร่างอยู่ในเรือนของนางผู้นั้น

³ สำนักจีน เปรียบเปรยว่าการจะทำอะไรกับใคร ให้ดูผู้ที่เป็นเจ้านายของคนนั้นว่าล่งเกินได้หรือไม่เสียก่อน

นางเกือบจะลืมเรื่องนี้ไปสิ้นแล้ว

“อ่า เป็นเพียงสาวใช้คนหนึ่งแต่กลับวิ่งขึ้นห้วเจ้านาย หรือว่าข้าไม่ควรจะสั่งสอนนาง?” เส้นจื่อโยวกกล่าวด้วยรอยยิ้ม หยัน

“เหลวไหล! ลวีเออร์ป็นไปวิ่งบนห้วเจ้านายตั้งแต่เมื่อไหร่” ชุ่ยเออร์สาวใช้ข้างกายอีกคนหนึ่งของเส้นเชียนซี ย้อนถามกราดเกรี้ยว

“ดูท่าทางนี้ของเจ้าก็รู้แล้วว่านางป็นขึ้นมาบนห้วของเจ้านายหรือไม่ เจ้านายกำลังสนทนา เจ้าในฐานะบ่าวไพร่สามารถแทรกคำได้หรือ! เจ้าอย่าลืมว่าตระกูลเส้นมีได้มีเพียงเส้นเชียนซีที่เป็นเจ้านายเท่านั้น!” เส้นจื่อโยวกกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ สายตาเย็นชาประหนึ่งดาบคมที่แทงทะลุร่างของชุ่ยเออร์

ร่างของชุ่ยเออร์พลันนิ่งค้าง ยามนี้นางจึงเพิ่งตระหนักได้ว่าเส้นจื่อโยวคือคุณหนูใหญ่ของจวนเสนาบดี

ยามปกตินางกลั่นแกล้งเส้นจื่อโยวหญิงสติวิปลาสผู้นี้จนเคยชิน ทำให้นางลืมสถานะที่แท้จริงของเส้นจื่อโยวไปนานแล้ว

เส้นจื่อโยวบุตรรอยยิ้มออกมา นางกล่าว “น้องเชียนซี เจ้าดูสิว่ายามปกติบรรดาสาวใช้ของเจ้าถูกตามใจจนเสียนิสัยอย่างไร ในเมื่อเจ้าทำใจสั่งสอนพวกนางไม่ได้ เช่นนั้นก็ให้ข้าสั่งสอนพวกนางแทนเจ้าเป็นอย่างไร องครักษ์ ตบปากนาง”

เส้นจื่อโยวพนประโยคหลังออกมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ชู่เอ๋อรีบมองไปยังเส้นเชียนซีด้วยสายตาวีงวอน

“เส้นจื่อโยว เจ้ากล้าหรือ?” เส้นเชียนซีปรายตามองเส้นจื่อโยวอย่างโกรธเคือง

“เหตุใดข้าจึงไม่กล้า” เส้นจื่อโยวยิ้มหยัน “ในเมื่อข้าเองก็เป็นเจ้านายของที่นี่...มิใช่หรือไร”

เพียงแต่เมื่อเส้นจื่อโยวออกคำสั่งในเรือนกลับไม่มีผู้ใดขยับเคลื่อนไหวสักคน พวกเขาต่างยืนนิ่งอยู่กับที่ราวกับไม่ได้ยิน ไม่มีผู้ใดไหวติง

เห็นได้ชัดว่าในใจของพวกเขา คำสั่งของเส้นจื่อโยว ‘เจ้านาย’ ผู้นี้ไม่สลักสำคัญอันใด จะฟังหรือไม่ฟังล้วนไร้ซึ่งความแตกต่าง